

Βουλὴν καὶ νὰ ἀναλάβετε σεῖς τὰ ἥνία τῆς διοικήσεως. Διὰ τὴν ἀφῆσεν ὁ εὐφρόστατος Κουμουνδούρος πόρταν ἀνοικτὴν εἰς τὸ ἔγγραφον, ᾧ ἀνοικτομάται ἡγέται τῆς ἀντιπολιτεύσεως ; Διότι ἐφοβεῖτο ὅτι ἠδύνασθε νὰ πράξετε αὐτὰ τὰ ὅποια σὰς λέγομεν. Καὶ τότε θὰ σὰς ἔλεγεν ὅτι: ἐγὼ ἐδέχθην ὑπὸ ὄρους, ἐγὼ δὲν ἠκύρωσα τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου, ἐγὼ εἶπα ὅτι πρὸς τὸ παρὸν καταλαμβάνομεν αὐτὰ καὶ ἐπειτα σκεπτόμεθα καὶ διὰ τὰ ἄλλα. Ἐγὼ ἐζήτησα αὐτονομίαν Ἡπείρου. Ἐγὼ ἄφησα τόσαις πόρταις ἀνοικταῖς ἐκ τῶν ὁποίων κάθε μία δύναται νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἐν ζήτημα. Καὶ νὰ προσθέσῃ ὡς ἐπίλογον ἐπὶ τέλους τὸ περίφημον ἐκεῖνο: *Εἴμεθα κύριοι τῶν ἡμερησίων μας.*

Σεῖς τί ἐκάματε ; **Ἐσπεύσατε πρὸν τοῦ Κουμουνδούρου** — αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μὴ συνοφρυνούσθε — νὰ ἀναγνωρίσητε γεγονότα τετελεσμένα καὶ δὲν ἐσκέφθητε οὔτε τὸ ζήτημα κινδυνεύον νὰ προστατεύσητε, οὔτε τὸν ἐλληνισμόν ἀπελπισθέντα νὰ ἐνθαρρύνετε, οὔτε ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν Κουμουνδούρον γονατίζαντα νὰ ἐτοιμάσητε, οὔτε τὴν κοινὴν γνώμην νὰ ἐξεγείρητε ἐκ τοῦ ληθαργικοῦ εἰς ὃν ἐκ τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ μακαρίτου Δεληγεώργη ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς ἐβυθίσθη καὶ εἶναι εἰσέτι βυθισμένη.

Ὅποτε ἂν ὑπάρχῃ προδοσία, κύριοι ἡγέται τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῆς προδοσίας αὐτῆς μετέχετε κατὰ τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς, διότι ἂν ἔλαβεν ὁ Κουμουνδούρος τὴν πρωτοβουλίαν τῆς προδοσίας, σεῖς ὁμῶς ἀνελάβετε τὴν καθιέρωσιν τῆς. Αὕτη εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Καὶ τώρα μόνον, σήμερον μόνον ἐνθυμήθητε νὰ ἀνακαλέσασθε ὅλα τὰ ἐπὶ μῆνα ὑπ' ὧν καταφύγεσθε ἐν τῇ Ὠρᾷ καὶ ὑπενθυμήσητε ὅτι ἀναί μὲν σὺν εἰς τὸν νῦν ὑπάρχουσι κυβερνήσεις πονηραὶ καὶ κυβερνήσεις χρησταί, ἀλλ' ἡ Ἑλλάς εἶναι αἰετοτε μία καὶ αἰετοτε χρηστὴ.

Περὶ τίνος δὲ πρόκειται νῦν ; Νὰ ἀνακαλέσητε τὰ τε-

τετελεσμένα ; Ὅχι· νὰ ἐπανορθώσητε τὰ κακῶς πεπραγμένα ; Ὅχι· Νὰ ἐμπνεύσητε θάρρος εἰς τὸ ἀποθάρρυνον Ὅχι· Πρόκειται ἁπλῶς καὶ καθαρῶς περὶ ζήτημα πολιτικῆς ἀποστολῆς. Καὶ ἂν ζητῆτε τώρα Βουλὴν, τοῦτο εἶναι ὁ σκοπός, διότι σὰς ἐφοβίσαν τὰ περὶ διαλύσεως τῆς Βουλῆς φησάντα.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐκ τῆς ἀμιμήτου προσφωνήσεως τοῦ δημοαρχεῦντος λαμῖνος πρὸς τὸν κ. Μπούμπουλην, ἀναγορευθέντα νέον μιστοκλή, ὅ,τι ἐνοήσαμεν εἶναι ὅτι τὸ «πάταξον μὲν» ἦτορ καὶ τὸ «καλῶς» καὶ τὸ «ἀκούσον δὲ» ὁ Μπούμπουλης καὶ τί ἀκούσον !

Εὐχαρίστως ἐμάθομεν τὸν διορισμὸν τοῦ κυρίου Γαλιάνη ὡς πρώτου διερχομένου τοῦ ἐν Φιλιππουπόλει ἐλληνικοῦ προξενείου. Ὁ κ. Γαλιάνης εἶναι εἰδήμων καὶ τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς βουλγαρικῆς, εἶναι νέος μετὰ γενναῖον φρόνημα, ἀποδείξας αὐτὸ ἐν ταῖς γνωσταῖς σκηναῖς τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐλπίζομεν ὅτι θέλει εὐδοκιμήσῃ εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν τὴν ἐνεπιστεύθησαν.

Οὐχ' ἦσαν πολλὰ καλὰ ἀκούομεν καὶ περὶ τοῦ νέου γενικοῦ προξένου Φιλιππουπόλεως κ. Μαυρομάτη, ἔχοντος ὅλα τὰ προσόντα νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τόσῳ πολυτίμων συμφερόντων εἰσιτόσῳ ἐναγώνιον κέντρον.

Ἀλλὰ λυπούμεθα, ἀλλ' ἀγανακτοῦμεν, μετὰ τὸν διορισμὸν ἐν Βιτωλίοις τοῦ κ. Παπακωστοπούλου, ἀνθρώπου μετριοτάτου, ἀναξίου καὶ τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ κέντρου ἐν

Ἡ Χελιδών.

I

Ποῖα καρδιά τεταπεινωμένη εἰς τὴν ἐμφάνισίν σου δὲν θὰ σκιρτήσῃ, ὦ χελιδών, καὶ ποῖα θλίψις ἀνιὰρ δὲν θὰ διαλυθῇ εἰς χλιαροὺς καὶ εὐώδεις ἀτμοὺς γλυκείας ἀνακουφίσεως ; Ἀγγελιαφόρος τοῦ ἔαρος, ἡλθες ἐκ τῶν ἐγκατῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα παραστής εἰς τὸ θερπνὸν θέαμα τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως. Τὸ μικρὸν σου ἄσμα ἐξεδίωξε τὸν φοβερόν καὶ ἀπηνῆ καὶ ἀγριομέτωπον χειμῶνα καὶ κατηύνασε τὰ ὀλέθρια τῶν στοιχείων πάθη· οἱ ἀνεμοὶ καὶ τὰ ὕδατα ἐπανάλαβον ἥρεμον ὑπαρξιν, ἥρεμον κίνησιν, ἥρεμον μορφήν καὶ ἐκ τῆς συμφιλώσεως τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ἐξῆλθεν ἡ μυστηριώδης ἁρμονία, ἣν ἀκούει πᾶσα ἄμμος συνειδήσεις ἐκ τῶν λίθων, ἐκ τῶν δένδρων, ἐκ τῶν ὑδάτων, ἐκ τῶν δασῶν καὶ ἐκ τῶν σπηλαίων. Οἱ στάχεις τῶν ἀγρῶν σὲ ἤκουσαν, μικρὰ χελιδών, καὶ ἐξεπήδησαν θαρραλέοι ἐκ τῶν κόλπων τῆς γῆς καὶ τὰ βότανα τῶν ὄρεων εἶπον ἀδ. τιμῆσμεν ἀναθάλλοντα τὴν χελιδόνα. Αἱ κερασεῖαι, αἱ ἀμυγδαλαὶ, αἱ συκαμίναι ἐκόσμησαν τοὺς ξηροὺς αὐτῶν κλώνους μετὰ πρασίνοισι ἰόνθοις καὶ αἱ λεπτοφυεῖς τῶν παν-

τοίων ἀνθέων ρίζαι ἤρξαντο μεταδίδουσαι εἰς τὰ τρυφερά καὶ εὐθραυστα στελέχη τὸν ἀθάνατον χυμὸν τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐωδίας. Ὑπὸ τὸ πτερύγιμά σου, ἐράσμιον πτηνόν, ἡ γῆ, ἡ τέως αὐχμηρὰ καὶ σκυθρωπὴ, ἀνέδωκεν εὐρυτάτην ἀναλαμπὴν μεδιόματος· πανταχοῦ χρώματα, πανταχοῦ σχήματα, πανταχοῦ μορφαὶ· καὶ αὐτὸς ὁ ἄδύτος καὶ ἀνεξερεύνητος ὀρίζων ἐξηγλαίσθη φαινώδης καὶ δισεσφηνίσθη ἐνώπιον τοῦ ἀνθρωπίνου ὄμματος, ὥστε ἦτο τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου. Μικροσήμεντα ἐντομα, ἀφανεῖς τῆς φύσεως λειτουργοὶ, ἐξῆλθον ἐκ τῶν μυστηριωδῶν αὐτῶν ἐνδιατημάτων καὶ περιβομβοῦσιν ἐντὸς τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτῶν κόσμου περὶ ἐφημερωτάτας ἀσχολίας, ζητοῦντα καὶ αὐτὰ τροφήν καὶ ἡδονὴν παρὰ τοῦ κοινού δημιουργοῦ. Εὐτυχὴς ἡ καρδιά, ἣν ὁ βίος δὲν ἐμάρανεν καὶ ἡ ἀχαριστία δὲν ἐκλήρυεν, ὥστε νὰ ἀναισθητῇ πρὸς τὰ θέλητρά τῆς καὶ τῆς βλαστήσεως καὶ τῆς κυοφορίας μυριάδων πτερυγίων.

Διὰ τὸ ἄσμά σου εἶναι τόσῳ κοινόν, τὸ πτερύγιμά σου τόσῳ ἀνήσυχον, τόσῳ ἀπολυμερίνον ; Ἡ ταραχὴ αὕτη, ἡ αἰμυλίαις κτα ταῦτα πτερυγίσματα, τὰ ἀλλεπάλληλα ταξείδια, ὅλη αὕτη ἡ θερμὴ μέριμνα καὶ διακίνησις εἶναι ἀπόδειξις ἐρωτος. Ἴδου βλέπω τὸν μὲν ἄνθρωπον, ἐρχόμενον μετὰ ταχύτητα ἀγαπῶσης καὶ ἀνδρείου ἐπὶ τὰς ἀντιθέσεις καὶ ἀκτινοβολούντων, μετὰ

λλεται. Καί ποῖον πρόκειται νά διαδεχθῇ; Ἐνὰ
των προξένων μας, περί τῆς ἀξίας τοῦ ὁποῖου δέν
πλή γνῶμη, τοῦ κ. Λογοθέτη.

οὗς γάμους τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρουγγαρίας
Χάνεσαι θά ἔχῃ εἰδικόν ἀνταποκριτήν. Θά ἰδῇ-

μεν νά ἀναγγεῖλωμεν ὅτι ὁ κ. Ἀνδρέας Πε-
ἐκδίδει τὴν χιλιοστὴν πρώτῃν ἡμερίδα
Βαπτιστικὸν Παρασῆναι. Θά εἶναι διεθνὲς
ὅτι θά γράφεται εἰς πολλὰς γλώσσας, ἐν αἷς καὶ
ραϊκῇ, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Πεταλᾶς ἔμαθεν ὅταν ἐξέδιδε
ὁν Πόλεμον.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς μακρότατα καὶ περιεργότα-
τα περί Ἀριστείδου Δοσίου.

Ὁ συμπαθητικώτατος νέος κ. Πάνος Γιαννόπου-
λος μετὰ πενταεῖς κόπους ἔδραψε χρυσοῦν καρπὸν, ὡς
εὐτραφὲς μῆλον τῶν Ἐσπερίδων, τὸν βαθμὸν **Λέαν καλῶς**
εἰς τὰς διδακτορικὰς ἐξετάσεις τῆς Νομικῆς ὅς ἐδωκε προ-
χθὲς μετὰ τόσῃς ἐπιτυχίας. Τῷ συγχαίρομεν· θά εἶναι καὶ
συνεργάτης μας.

Ἐν ἄρθρον κωμικωτάτης ὕφης ἐν τῷ *Τηλεγράφῳ*, ἀφοῦ
ὑπερασπίζετο τὸν Βίσμαρκ ὡς ἀδικούμενον ὑπὸ τοῦ Τρικού-
πη ὁ Σιβιτανίδης, ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀγγελοῦ Βλάχου,
γράφαντα τὰς φλυαρίας αὐτὰς ὅπως εὐαρεστήσῃ τῷ κ. Ῥά-
δοβιτς.

Εἰ καὶ τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀνήκει περισσότερο εἰς τὸν
Χεσμὲν τὸν Ἰαβρίον ἢ εἰς ἡμᾶς, οὐχ' ἦτον δὲν δυνάμεθα
νὰ μὴ ἐκφράσωμεν τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν διὰ τὴν σημερινήν
του ἐπιφυλλίδα. Διὰ τοὺς εἰδῶτας ἀρκεῖ νὰ εἰπῶμεν ὅτι αἱ
σελίδες αὐτῇ ἠδύνατο ἀδιαφόρως νὰ συρράφωσι μὲ τὰς
μεγαλοπρεπεστέραις σελίδαίς τοῦ Ζολᾶ εἰς τὸ μυθιστόρημά
του *La faute de l'abbé Mouret*.

Ὁ ἐκ Πειραιῶς ἐπιστεῖλας δύναται, ἂν θέλῃ, προη-
γουμένως νὰ μᾶς συναντήσῃ.

Τί χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ὅτι δύο
οἱ Ταμιῶν τοῦ Κράτους προσέρχονται εἰς τὸ Κεντρικὸν
Γαμεῖον νὰ ἐξαφλήσουν κίβδηλα χαρτόσημα!

Η ΚΑΥΜΕΝΗ!

Κόρη τρελλή, αἰώνια γυμνή, ξετσιπωμένη,
Μεθύστρα, κακοροϊζικὴ, χωρὶς ντροπῆς ῥανίδα,
Τοῦ Ἄλφα σήμερα, αὔριο τοῦ Βῆτα ἐρωμένη,
Πάντα μου τέτοια ἐγνώρισα τῇ δύστυχῃ πατρίδα.
Καὶ τώρα; τώρα φθισικὴ τὸ θάνατο προσμένει
Ἄπ' ἑμὲ ποῦ ἄρπαξε τὴν **ποῦντα** ἢ καυμένη.

Enfant.

στειλνοτράχηλον καὶ σκιοπτέρυγα καὶ λευκόστηθον καὶ
χρυσίουρον καὶ εὐνήμηδα· στίλβει δλομελής, ὥσει ἐξῆλθε
προσφάτως ἐξ ἀμβροσίου λουτροῦ· εἰ καὶ περιπαθὴς, εἶναι
οὐχ' ἦτον σοβαρὸς, διότι ἔρχεται ὡς κατακτητῆς, πεποι-
θὼς ἐκ προοιμίων περὶ τῆς ἐπιτυχίας· εὐτυχὴς ἐραστὴς τῷ
ᾧ, ὅστις θά σὲ φιλήσῃ, χελιδὼν, ἑναερίως καὶ ἐπανε-
λημμένως μὲ τὸ κοινδυλωτὸν τοῦ ράμφος καὶ θά σὲ θωπεύ-
σῃ περιπαθῶς μὲ τὰ ἄκρα τῶν πτερυγίων του, τὰ ὁποῖα θά
ἀσχάλλωσιν ἐκ τῆς ἡδονῆς· θά σοὶ λαλήσῃ περὶ τῆς καλλονῆς
σου, ὅτι εἶναι ἐρατεινὴ, πολυθέλητρος, ἀπαράμιλλος, περὶ
τῆς ψυχῆς σου, ὅτι εἶναι πιστὴ, τιμὴ, ἀφοσιωμένη, περὶ
τοῦ ἐρωτός του, ὅτι θά σὲ ἀγαπᾷ σὲ μόνην ἐξ ὅλης τῆς ἀ-
πείρου δημιουργίας· θά σοὶ περιγράψῃ τὸν βίον τῶν ἐρασ-
τῶν, ὡς παράδεισιον καὶ τὸν θάνατον τῶν ἐραστῶν ὡς γλυκύν.
Ἄβλθὲ ἀγάπη μου, θά σ' εἴπῃ· θά σ' ὀδηγήσῃ ὅπου θά λ-

τὰ δροσερώτερα φύλλα, ὅπου πίπτουσιν οἱ εὐχυμέτε-
οἱ ἡλιάζοντα οἱ γλυκύτεροι μικροσκώληκες,
εἰς τὸ καθαρώτερον ρυάκιον καὶ εἰς τὸ εὐ-
λῶμα· γνωρίζω ποῦ εὐρίσκονται τὰ μαλα-
διὰ στρωμνὴν, ἐφ' ἧς εὐαρέστως καὶ ἀνω-
στάς· γνωρίζω ἐπίσης νὰ κατασκευάζω φω-
ν, μακρὰν τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν καὶ τῶν
ὡλεᾶν εὐήλιον, κομψὴν, περιστροφον, ὅπου θά
ἀγαπώμεθα ἀσφαλῶς καὶ εὐφροσύνως, ὅθεν θά

βλέπωμεν τοὺς ἀστέρας μαρμαίροντας, ἐν ᾧ θά ἀγαπώμεθα,
καὶ τὴν πρώτῃν ἀκτῖνα τοῦ αὐγερινοῦ προσκαλοῦσαν ἡμᾶς
νὰ παύσωμεν τοὺς ἐρωτας καὶ νὰ φροντίσωμεν περὶ τῶν
τοῦ βίου, ἕως οὗ μὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου θά ἐπαναλάβωμεν
καὶ πάλιν τοὺς ἐρωτας ἡμῶν. Σὺ δὲ, μικρά μου χελιδὼν,
θὰ πεισθῇς ἐξ ὅλης ταύτης τῆς εὐχλωττίας, διότι ἔχεις
καρδίαν συμπαθεῖ καὶ θέλεις νὰ πεισθῇς. Τότε δὲ ἄνευ συμ-
βολαιογράφου, ἄνευ ἱερέως, ἄνευ δημάρχου, ἐνώπιον τοῦ
οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὡς μόνων μαρτύρων, θέλει συναφθῇ ὁ
ἱερός δεσμός δύο ἀγαπώμενων καρδιῶν· θά ζητήσητε ἀπὸ
κοινοῦ τὴν κατάλληλον πρὸς οἰκοδομὴν τῆς φωλεᾶς θέσιν καὶ
τὰ θεμέλια τοῦ νέου οἴκου θά τεθῶσιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης
ἀναβολῆς ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πρὸς παρα-
δειγματισμὸν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

II

Ὁρθρος εἶναι βαθὺς τῆς πρώτης τοῦ Μαΐου καὶ οἱ ἀστέ-
ρες περίχρυσοι ἀκτινοβολοῦσι μετὰ ταχύτητος καὶ ὀξύτητος·
ὁ οὐράνιος θόλος σαλεύεται ὅλος, ὡς ὕγρὸς πόντος, ἐφ' οὗ
ἐπεχύθη στρώμα σπινθήρων φωτοβολούντων μυρίας μαρμα-
ρυγὰς εἰς μύρια συμπλέγματα καὶ μύρια σχήματα· ἡ σελήνη
προσέκλινεν ἤδη πρὸς δυσμὰς ὥχρ᾽ ἐκ τοῦ παννουχίου ἀ-
γόνου δρόμου ὃν διήνυσεν, ζητοῦσα τὸν Ἐνδυμίωνα· ὁ